

Scénář

Vytvořili Andrej Kubišta, Štěpán Hodboď, Ondřej Nagel, Hana Paulíčková a Anežka Šedivá

Paní Stanislava Paulíčková se narodila 11. 10. 1942 v Konobřži na Mostecku. Tatínek byl elektrikářem a maminka pracovala jako chůva. První tři roky jejího života zastínila druhá světová válka. Ač byla velice malá, zvuky sirén si pamatuje dodnes.

Tak já to znám jen z vyprávění. Já si pamatuju jen ty sirény, který mi vadí do dneška. A ty sirény byli hrozný, že já si je pamatuju celej život. Běhá mi mráz po zádech, když je slyším ještě dneska. Vzali sebou polštáře a fáráli jsme dolů do dolu. A ty polštáře jsme si vzali proto, že kdyby přišla tlaková vlna, abychom se neudusili.

Během války se rodina musela odstěhovat do Želenic.

Maminka mi vyprávěla, že po jednom náletu jsme přišli domů a bylo to všechno ne úplně do základů rozbombardovaný, ale pobouraný. A to si pamatuju, že skříně. Ve skříních ty šaty, že to bylo všechno, jako když to rozstříháš nůžkama. Takový cáry jenom z toho byly. A tak jsme se sbalili.

Ale vzpomínky na dětství nemá jen špatné.

No a jako malá. Tam v Želenicích tekla řeka, ta se jmenuje Bílina, ale my jsme jí říkali Běla. No a my jsme si na tom břehu někdy hráli. Jednou jsem tam spadla dokonce. Smrděla jsem hrozně. Prý mě nějaká paní vytáhla. Vytáhla mě z vody, dala do kbelíku a odnesla mě domů.

Konec války znamenal radost ale i nepříjemné zážitky.

Po tý válce ty komunisti to tam přebírali. Tak oni byli hrozní, protože oni ty domy vykrádali a brali si ty věci po těch Němcích. Náš táta to neměl rád, tak se s nima pohádal, tu legitimaci jim zahodil a od tý doby bylo zle. Ta moje starší sestra teda mohla jít studovat, udělala pedagogickou, ale po tý pedagogický ji nepustili učit.

Paní Stanislava musela jít pracovat už v šestnácti letech na poštu. Vždy měla ráda děti a moc si přála dělat ve školce. A to se jí také splnilo. Pracovala ve školce ve Braňanech. V osobním životě se jí také dařilo, vdala se a narodili se jí dvě děti.

V současné době žije paní Stanislava v Krásné Lípě, užívá se zaslouženého důchodu a radost jí dělají její vnoučata a pravnoučata. A co by vzkázala dalším generacím?

Že budou mít život takový, jaký si ho udělají, přeju jim, aby žili v míru, aby dbali na ekologii, protože by jim planeta nemusela dlouho vydržet.